

BIBLIOTECA BONAVÍA

Volum XXVIII

LES CANÇONS
DE L'ORFEÓ
CATALÀ

460.23)

60
CÈNTIMS

LES CANÇONS DE L'ORFEÓ CATALÀ

499026
860937

Les cançons

— de —

l'Orfeó Català

Recull de les composicions que han
fet cèlebre a aquesta digna institució

LLIBRERIA BONAVÍA

'TAPINERIA, 4 : TEL. 17325

BARCELONA

1930

ÉS PROPIETAT

El cant de la Senyera

HIMNE DE L'ORFEÓ CATALÀ

(Música del Mtre. Lluís Millet)

Al damunt de nostres cants
aixequem una senyera
que els farà més triomfants.
Au, companys, enarborem-la,
en senyal de germandat!
Au, germans, al vent desfem-la
en senyal de llibertat!
Que voleï! Contemplem-la
en sa dolça majestat!
Oh, bandera catalana
nostre cor t'és ben fidel.
Volaràs com au galana
per damunt del nostre anhel.
Per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.
I et durem arreu en l'aire,
et durem i tu ens duràs.
Voleiant al grat de l'aire,
el camí assenyalaràs.
Dóna veu al teu cantaire
llum als ulls, i força al braç.

JOAN MARAGALL

La Balenguera

(Música del Mtre. Amadeu Vives)

La balenguera misteriosa,
com un aranya d'art subtil
buida que buida sa filosa,
de nostra vida treu el fil.
Com una parca bé cavila,
teixint la tela per demà.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà!

Girant l'ullada cap enrera,
guaita les ombres de l'avior,
i de la nostra primavera
sap on s'amaga la llavor.

Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelà.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

Quan la parella ve de nocés,
ja veu i compta sos minyons;
veu com davallen a les fosses
els que ara viuen d'illusions,
els que a la plaça de la vila
surten a riure i a cantà:

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

Bellugant l'aspi, el fil cabdella,
i de la pàtria la visió
fa bategar son cor de vella
sota la sarja del gipó.

Dins la profunda nit tranquila,
destria l'auga qui vindrà.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

De tradicions i d'esperances
tix la senyera pel jovent,
com qui fa un vel de noviances
amb cabelleres d'or i argent
de l'infantesa qui s'enfila,
de la vellura qui se'n va.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

JOAN ALCOVER

Canta i vola que fa sol

(Música del Mtre. A. Vives)

L'ocellet no vol volar :
ja volaria, ja volaria ;
l'ocellet no vol volar :
ja volaria si fos clar.
Sota l'ala té el capet,
sota l'ala, sota l'ala ;
sota l'ala té el capet,
sota l'ala arrupidet.
Té la ploma estarrufada,
tota molla, tota molla ;
té la ploma estarrufada,
tota molla de rosada.
Ventijol del dematí :
vina, vola, vina vola ;
ventijol del dematí :
vina, vola, cap aquí.
L'ocellet s'ha despertat :
se'n quedava, se'n quedava ;
l'ocellet s'ha despertat :
se'n quedava enlluernat.
Tot el cel és blau de fresc :
piula i canta, piula i canta ;
tot el cel és blau de fresc :
piula i canta l'ocellet.
Tan bon punt arrenca el vol,
brillejava, brillejava ;
tan bon punt arrenca el vol,
brillejava ja el bon sol.
Ventijol que l'ha bufat,
la rosada, la rosada ;
ventijol que l'ha bufat
la rosada li ha espolsat.
L'ocellet aixeca el vol :
canta i vola, canta i vola ;
l'ocellet aixeca el vol :
canta i vola que fa sol.

FRANCESC PUJOLS

Goigs a la Verge de Núria

(Música del Mtre. Llongueras)

Verge de la Vall de Núria,
 voltada de soledats,
 que immòbil en la boscúria
 i en vostres vestits daurats,
 oiu l'eterna cantúria
 del vent i les tempestats:
 Verge de la Vall de Núria
 a Vós vénen les ciutats.

Vers Vós avancen incertes
 per les altes quietuds
 i els camins desconeguts
 de les grans serres desertes.

Troben rius que naixent van
 en els regnes dels pastors,
 i ramats esquellejant
 lentament pasturadors.

Van pels cims celestials
 sobre les muntanyes nues...
 Les congestes brillen crues
 amb blancures immortals.

Van per augustes carenes
 on del buit amb els afanys
 troben, abocant-s'hi a penes,
 al fons de les valls serenes
 les mirades blavoses dels estanys.

I del vent sota la fúria
 menyspreuador dels sentits,
 amb els sentits desmaiats,
 se'n baixen a la foscúria
 de la vostra vall de Núria
 voltada de soledats.

Aquí ens teniu, Verge tosca,
 vagament cercant redós
 en el clos misteriós
 de vostra cacella fosca.

Cau la nit per tot arreu...
 nostre cor torna's psalteri
 presentint el Sant misteri
 tremolós de vostra veu.

Per què ens mireu, Verge Santa,
amb aquests ulls tan oberts?
Doneu-nos l'esgarrifança
dels vells miracles complets!
Castigueu nostre sentit
amb tan d'oblidades febres!
Deu ànima a les tenebres!
Deu-nos la fe de la nit!...

Que demà, quan surti el sol,
tornarem a pendre el vol
per les serres encantades,
i els camins de les cascades
seguirem de sol a sol...

Les cascades que s'estan
allà lluny canta que canta,
tot trenant i destrenant
llur blancura ressonanta
sobre el negre mur gegant.

Copsats per negres alçàries
aixordats de la remor
anirem avall com l'aigua
per les goles solitàries
plenes d'abims i frescor.

Quan a l'última portella
tot el cel s'eixamplarà,
amb alegria novella
veurem la plana més bella
i la verdor que s'hi fa.

.

A l'hivern quan neva i plou,
i la ciutat es remou
brillant d'insomnis i fúria,
nostres ulls enlluernats
veuran, enllà en la foscúria,
la immòbil Verge de Núria
voltada de soledats.

JOAN MARAGALL

La Balalí

(Música del Mtre. Millet)

La cançó que vull cantà
n'és un cant de la meva ànima,
n'és un cant de mon trist cor
que regala sang i llàgrimes;
ai! vosaltres que m'oiu,
compadiu-me i consolau-me!

«Molt petita n'era
quan jo la coneguí,
Ros cabdell d'or fi,
semblava una floreta
d'olor de romaní.
Ai, la Balalí!

Mon cor somniós hi veia
son goig i son sofrí.
Ai la Balalí, quina donzella,
ai la Balalí si fos per mi.
Ai la Balalí quina donzella
ai la Balalí si fos per mi.
Quin dolor i quin sofrí».

Sol i trist com l'alt xiprer
tot plorant en resto ara;
planys i plors que fan condol
ressonant per la muntanya,
com ressona a sol ponent
el trist so de la campana.

Que no canti el rossinyol,
que s'apaguin les estrelles,
després que es consumi el món
com en la llar les estelles,
que l'absolta la tindrà
amb ma trista cantarella.

«Molt petita n'era
quan jo la coneguí.
Ros cabdell d'or fi,
semblava una floreta
d'olor de romaní.
Ai, la Balalí!

LLUÍS MILLET

L'emigrant

(Música del Mtre. Amadeu Vives)

Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor,
quant de tu s'allunya
d'enyorança es mor.

Hermosa vall, bressol de ma infantessa,
blanc Pireneu,
marges i rius, ermita al cel suspesa,
per sempre adéu!
Arpes del bosc, pinsans i cadernereres,
cantau, cantau!
Jo dic plorant, a boscos i riberes:
«Adéu-siau!»

On trobaré tos sanitoses climes,
-ton cel daurat?
Mes ai, mes ai!... On trobaré tes cimes,
bell Montserrat?
Enlloc veuré, ciutat de Barcelona,
ta hermosa Seu,
ni eixos turons, joiells de la corona
que et posà Déu.

Adéu Germans; adéu-siau mon pare!
no us veuré més.
Oh si al fossar on jau ma dolça mare
jo el llit tingués!
Oh mariners... lo vent que me'n desterra
que em fa sufrir!
Estic malalt! Mes ai... tornau-me en terra
que hi vull morir.

JACINT VERDAGUER Pvre.

Oració del matí

LLETRE D'A. LAMARTINE

(*Música del Mtre. Berlioz*)

Oh Pare que adora el meu pare
agenollat damunt la pols!
Tu que el teu nom terrible i dolç
fa abaixâ el front a la mare!
M'han dit que el sol que és tan ardent
no és res davant ta Ommipotència;
branda a tos peus amb réverència
com una llàntia resplendent.

M'han dit que ets Tu el qui fas nèixer
tots els ocellets que van pels vents
i has dat ànima a tots els nens
tan sols perquè et poguem conèixer.
M'han dit que les flors del jardí
tan sols per tu al Maig florien,
que si no hi fosses no hi serien,
ni hi hauria ni pa ni vi.

Senyor, dóna aigua a les fontetes,
dóna les plomes als ocellets
i la llana en els anyellets
dóna ombra i rosada a les planes.
Dóna salut a l'enfebrat,
dóna-li pa al pobret que passa;
a l'orfanet dóna-li casa
i al presoner la llibertat.

Que la justícia en mon seny duri
i en mos llavis la veritat;
que amb temor i docilitat
ta paraula en mon cor maduri.
Que d'una veu s'aixequi el so,
com fumeja alçant-se tranquilla
de l'encenser que suau oscilla
en les mans dels nens com jo.

Trad. de JOAN MARAGALL

La Verge bressant

(Lletra de A. Daudet. Música de C. Franck)

Bo i bolcat de fresc, bo i bolcat de blanc,
 La Verge bressava a Jesús Infant.
 Ell com un niu d'ocellets refileva;
 com les mares fan, ella feia així;
 tot bressant, bressant, ben baixet cantava,
 més el bon Jesús, no volia dormir.
 Jesuset, Ella li diu tremolant,
 dormiu anyellet, dormiu anyell blanc,
 dormiu, és molt tard, la nit ja s'atansa;
 cal que reposeu; descansau en mi.
 Dormiu, mon amor, dormiu sens recança;
 mes el bon Jesús no vol pas dormir;
 i llavors Maria, amb l'esguard humit
 baixa vers al fill son front dolorit.
 Ai que no dormiu! Vostra mare plora,
 vostra mare plora, vós no us adormiu!
 I els plors li anaven lliscant...
 Llavors el bon Jesuset va quedà adormit.

Trad. de JOAN MARAGALL

Madrigal a un dolç rossinyol

(Del Mestre Banchieri)

Rossinyolet dolcíssim
 tu en les branques florides
 tota la nit la teva amiga crides ,
 i entones amb dolcesa
 el cant de ta tristesa.

Jo en mig la nit callada
 dels pensaments sospiro,
 sospiro per l'aimada,
 allunyat de sa via,
 privat de goig, de llum i d'alegria.

Trad. de F. PUJOL

Les fulles seques

(Música del Mtre. Morera)

Les fulles seques fan sardana
d'ací d'allà saltironant,
i dintre el boix la tramontana
sembla la cobla al lluny sonant.

I quin seguit les fulles roges
que enjogaçades porta el vent;
les que més corren semblen boges,
altres es mouen dolçament.

I quan el sol se'n va a la posta,
l'arbre, que enyora el seu fullam,
poc a poquet son ombra acosta
als balladors damunt del camp.

I surt la lluna trista i sola,
fulla d'un arbre que ha viscut,
que va cercant pel cel on vola
la companyona que ha perdut.

Les fulles seques fan sardana,
mes quan l'aubada surt després,
se les endú la tramontana
espais enlaire per mai més.

I l'arbre sec ja torna a viure,
fulles i flors arreu badant
i cada brot, quints cants de riure,
fent nius les aus i els becs juntant!

Després la fruita que encisera
penjim-penjam al sol que és foc,
el préssec ros i la cirera,
la pruna clàudia i l'albarcoc.

Oidà, quin goig fan les rodones,
sardanejant de dia i nit,
les mans juntant homes i dones,
els ulls clavats a l'infinit!

ANGEL GUIMERÀ

La mort de l'escolà

(Música del Mtre. Nicolau)

A Montserrat tot plora
 tot plora d'ahí ençà,
 que allí a l'Escolania
 s'és mort un escolà.
 L'Escolania, oh Verge,
 n'és vostre colomâ.
 A aquell que ahí us cantava
 qui avui no el plorarà?
 Dins d'una blanca caixa
 mirau que hermós està!
 N'apar un lliri d'aigua
 que acaben de trencâ.
 Té el violí a l'esquerra
 que solia tocâ;
 el violí a l'esquerra,
 l'arquet a l'altra mà.
 Sos companys de cella
 el duen a enterrâ.
 El cant de les absoltes
 el vénen d'assajar;
 el primer vers que canten
 del cel sembla vessar,
 com un present que els àngels
 envien al germà.
 Al segons vers que canten
 es posen a plorar.
 Oh Verge de Clemència,
 vulgueu-lo perdonar!
 Oh dolça Verge pia,
 al cel deixeu-lo entrar,
 a aquell que ací en la terra
 sempre vos va adorar!
 Els monjos també ploren:
 sols canta un ermità,
 sentint cantar els àngels
 i amb ells el nou germà,
 ocell que obra les ales
 i cap al cel se'n va.
 Mentre ell canta pels aires
 son violí toca.

 i dins el cel entrà.

JACINT VERDAGUER, Pvre.

La Mare de Déu

GLOSA DE LA CANÇÓ POPULAR

(*Música del Mtre. Nicolau*)

La Mare de Déu, quan era xiqueta,
anava a costura a aprendre de lletra.
Anant-hi, passava per un caminal
tot sembrat de roses i de lliris blancs.
Si les papallones le'n veien passar,
fent-li de corona, voltaven son cap.

La Mare de Déu, quan era xiqueta,
tenia els cabells que en semblaven seda.
Pentinats els duia, partida la clenxa,
anant a costura, a aprendre de lletra.
Era la costura costura dels àngels;
tots li feien rotllo quan ella arribava.

Un se n'agenolla i el llibre li aguanta.
Mentre llegeix ella, van cantant els altres.
La Mare de Déu, quan era xiqueta,
clavades en creu va veure les lletres.
I alçant els seus ulls, tan blaus com el cel,
tot llegint plorava no sabent per què.

Se n'entorna a casa quan ja quasi és fosc.
Se n'hi torna i passa per quell mateix lloc.
I amb els ulls plorosos un cop ha sopat
fa un petó als seus pares, i a dormir se'n va.
La vetllen els àngels, l'enyoren les flors,
brillen les estrelles al seu sol record.

Tot això que us conto, tot això és amor,
La Mare de Déu, quan era xiqueta,
anava a costura a aprendre de lletra.

ADRIÀ GUAL

Pregària a la Verge del Remei

(Música del Mtre. Millet)

Déu vos salve, oh Maria Immaculada!
 Verge Santa del Remei,
 Gireu vostres ulls Regina apiadada
 sobre la Plana d'Urgell
 sobre la Plana d'Urgell.
 Vós sou tota nostra vida i l'esperança
 d'aquest castell del Remei
 a Vós prega i suspira ben confiada
 tota la plana d'Urgell
 tota la plana d'Urgell.
 Per nos a vostre fill pregueu
 ben amorosa
 Verge Santa del Remei
 i vinga la gràcia de Déu
 ben abundantosa
 sobre la plana d'Urgell,
 sobre la plana d'Urgell.

E. SUNYOL.

Marinada

(Música del Mtre. Pérez Moya)

Vora la mar,
 la fresca marinada
 porta consol
 als dies forts de l'estiuada.
 Dia bonic
 i fresc vora la mar!
 Bufa el vent,
 les onades van jugant.
 Fresc ventijol, dóna bo
 estar voreta la mar;
 bona fresca i bon repós.
 Bell matinet tan joliu,
 la mar encisadora
 captiva somriu;
 les onades van passant.
 Bonic matí d'estiu!

A. PÉREZ MOYA

Cançó dels escolans

(Música del Mtre A. Nicolau)

Maria ens és mare,
 Jesús ens és pare,
 els àngels hermosos
 són nostres germans
 que al cel ens responen
 quan canten i sonen
 als peus de la Verge
 els seus escolans.

*Ocells de Maria,
 cantem nit i dia.*

Vestida de rosa
 ja l'alba amorosa
 al món anuncia
 l'eixida del sol.
 Del sol que el món salva
 Maria n'és l'alba;
 cantem-li corrandes
 com fa el rossinyol.

Cantem-li corrandes,
 teixim-li garlandes
 de lliris i roses
 i herbetes d'olor.
 Seguim-li los passos,
 viscam en sos braços,
 dormim en sa falda
 lo son de l'amor.

Apar eixa serra
 lo cel de la terra;
 si ens deien los àngels
 son càntic novell,
 diria tal volta
 la gent que ens escolta:
 «Si aquí no és la glòria,
 ja n'és lo cancell».

JACINT VERDAGUER, Pvre.

La Sardana de les Monges

(Música del Mtre. Morera.)

Al davant de l'ermita de Sant Rafel
les sardanes airoses pugen al cel,
i tothom sent en l'ànima dolçor de mel.

Sardanes com aquestes mai s'han sentit.
Fins la ballen els avis quan ve la nit,
i als genolls de les mares salta el petit.

Per planures i serres escampa el vent
de la cobla les notes alegrement,
i fins l'ona s'hi acosta que al lluny la sent.

En un coll de muntanyes hi ha un monestí.
De puntetes les monges van al jardí.
que les rosès encensen i el llessamí.

Les sardanes arriben fins als seus cors
amb gatzara i rialles dels balladors,
i entorn d'elles, els arbres, quines remors!

Dues monges, en l'ombra les mans s'han pres,
ja se n'hi ajunten d'altres i altres després;
les de més lluny s'acosten; tothom ja hi és.

Ballen totes porugues, ben dolçament:
enrogides de galtes, mig somrient,
i sos peus en la terra ni menys se'ls sent.

Rondinant, l'abadesa ja se n'hi va.
Sent-hi aprop, llagrimaja; no sap renyà,
que ella també n'és filla de l'Empordà.

La lluna que s'aixeca, les monges veu.
Pel damunt de la tàpia la cara treu,
i els hi diu, bondadosa:—Balleu, balleu!

ANGEL GUIMERÀ

Riera avall

(Música del Mtre. Lamote de Grignon)

Quan tornàvem de la font,
—que fresca era l'aigua!—
hem passat per sota'l pont,
—que hermosa la tarda!—

que'n deia de coses
la brisa de maig
brunzint en les canyes!
Sota'l pont arrecerats,
—que fresca era l'aigua!—
hem vist dos enamorats
—que hermosa la tarda!—

Vestits de les festes,
amb flors a les mans
i enceses les galtes.
En sentint-nos arribar
—que fresca era l'aigua!—
s'han deixat de festejar,
—que hermosa la tarda!—

No sé si'ns han vistos;
mes la santa nit
no'ns l'han pas tornada.

Nosaltres havem passat;
—que fresca era l'aigua!—
la parella s'ha quedat
—que hermosa la tarda!—
i a poc va semblar-nos
que a sota del pont
un bes rëssonava.
La cançó, ja ho sé bé prou,
—que fresca era l'aigua!—
la cançó res té de nou,
—que hermosa la tarda!—

però demà i sempre
serà la d'avui
l'eterna balada.

APEL-LES MESTRES

Entre flors

(Música del Mtre. Nicolau)

Encara és petit, petit
l'Infant de la Glòria,
petit com un lliri blanc,
bell com una rosa.
La Verge sembla el roser
quan al braç el porta;
quan el porta vora el riu
a esbandir la roba.
Per esbandir-la millor
sobre l'herba el posa
entre mates d'iris blau
i margueridoies.
L'Infantó somriu,
la Mareta plora.

Gira al Fill dels seus amors
sos ulls de coloma,
cada volta que s'ajup
a la rentadora.
El veu en somni suau
com dorm i reposa
al peu d'un arbre d'encens
que li fa bona ombra.
De genolls un Serafí
sos cabells esflora;
voldria besar son front,
voldria i no gosa,
veient que en son jaç florit
l'amor el deixonda,
fent-li estendre sos bracets
a l'aire del Gòlgota.
Al pendre'l ella en els seus
de mare amorosa,
la creu estampada ha vist
en son llit de molsa,
com firma que el Déu infant
en la terra posa.
L'Infantó somriu,
la Mareta plora.

JACINT VERDAGUER, *Pvte.*

Ha vingut la Primavera

(Música del Mtre. Planàs)

Primavera ja ha vingut
i a tothom ha somrigut.
A la mà duia un ocell,
entre els llavis un clavell,
una rosa sobre el pit
i un encant indefinit
de clarors en la mirada.
Primavera regalada!
Ha plogut: un xic només.
Tot el món, sembla, després,
més alegre i més brillant.
Es que l'aigua té l'encant
d'alegrar les coses, ara,
tan suau, tranquil·la i clara:
i ja ho diuen que a l'Abril
cada gota val per mil.
Primavera, primavera,
cara blanca, riallera,
au, afanya't, a l'entorn
de tes gràcies, rigui el jorn!
Vinguen flors i herbetes noves
i amb tos braços sempre joves,
fes la feina de cada any;
posa fulles en ton tany,
que les nits es facin dolces
i que l'aire amb que ens espolses
les muntanyes i la neu,
digui aquell missatge teu
que fa «Noies, heu-me aquí:
si al mercat vos plau vení,
porto flors de tota mena
i remei per tota pena.»

TRINITAT CATASÚS

Sant Joan

(Música del Mtre. Planàs)

Ben plantat, ardit i airós,
fatxendero i pretenció,
Sant Joan riu a les noies,
encén focs i brinda toies
de clavells i de ginesta;
Sant Joan és una festa
que ens penetra dins del cor,
Sant Joan, festa d'amor.
El cel pur i el mar brillant,
jorn de festa, Sant Joan!
Ets un brau minyó colrat
qui a la vila t'has plantat
movent gresca i fent gatzara;
prou ho diu la teva cara
que has passat la nit vetllant,
saltant focs i gallejant.
Ets d'un ros que tira a brú,
com el blat quan és madú;
duus aufàbrega a l'orella
i a la boca una poncella
de clavell, ja ben badada.
Si la Pasqua regalada
t'agradés, quina parella
fer podríem amb tu i ella!
Ets alegre i ballador,
violent i parlador;
un xic músic i romàntic
saps com deu ésser un càntic
per a que penetri a un cor
i ferir-lo així d'amor.
Guapo i ros, superticiós,
ple de joia i de colors,
Sant Joan, dia de festa,
portes llum portes ginesta
i és tot vida al teu voltant.
Jorn de festa, Sant Joan.

TRINITAT CATASUS

La Pasqua

(Música del Mtre. Planàs)

Rossa, grassa i agradosa,
 Pasqua florida, pasqua xamosa,
 ets tan dolça i tan gentil
 perquè tens aires d'abril.
 Ets com una menestralla
 que a les festes va de gala,
 tota fresca, escridassant
 la mainada xica y gran.
 Duus vestits de colors vius
 amb molts focs i moltes randes,
 menges molt, parles i rius
 entre música i corrandes.
 Llaminera, cridanera,
 grassa i rossa, bona mossa.
 Pasqua clara, Déu te guard!
 Portes mones i garlandes,
 vins que alegren i viandes
 i molt sol dintre l'esguard.
 Pasqua bona, Déu te guard!

TRINITAT CATASÚS

L'ombra del Rei

(Música del Mestre Pujol)

Quan les dotze campanades
 de la nit, caient pausades,
 fan la terra estemordir,
 rebatent-se en l'ampla llosa
 de la tomba a on reposa
 van un mort a deixondir.

Amb sa espasa que arrossega,
 sa corona que llampega,
 a la Mort faria por;
 en lo llarg de sa ossamenta,
 bé s'hi veu l'ombra valenta
 d'aquell Rei conqueridor.

La portada desbarrota,
surt i mira, i corre i trota
cavallé en son pensament;
passa el mont, la vall, la plana,
de mitjorn a tramuntana,
de llevant fins a ponent.

Amb son vol d'àliga altiva,
atravessa el mar i arriba
de Mallorca als fers rocalls,
i mirant l'antic reialme
troba temples dins de Palma
que aixecaren sos vassalls.

Va a València, la florida,
la sultana conquerida,
lo palau de sos amors;
la veu plena d'or i sedes,
d'odorants taronjaredes,
i de palmes i de flors.

Quan amb pena se n'allunya,
pasa l'aspra Catalunya
que d'amor li encén lo pit;
mira l'ample de la terra,
i arreu troba pits de ferre
i arreu sent son esperit.

I se'n baixa a Tarragona
apretant-se la corona
de tres pobles fortament;
a sa tomba torna a jaure
i la llosa deixa caure
aplanada, tot dient:

Rei en Jaume, Rei i pare,
tos tres fills viuen encara
i tots tres serven ta llei;
tots veneren ta memòria,
tots amb goig guarden ta glòria,
tots encara et diuen Rei.

FRANCESC MATHEU

La Lluna i la Rosa

(Música del Mtre. Amadeu Vives)

—Rosa, bella rosa, rosa del jardí:
fresca, pura, closa, diga'm si és aquí!...
—Dolça, clara lluna, pren el meu perfum.
Gronxa'm, besa'm, bruna, amb la teva llum.

Trista entre fulles m'estic
folla d'amor esperant;
vetllo marrida i corfosa,
besos de llum enyorant.
Vola amb l'oreig el fadic,
branda la rama frisoza
i al cel jo dic
la vella cançó amorosa:

«Claror vina a mi,
que jo sols per tu vull florí;
no triguis, amor, que t'espero desclosa!
—Meu és l'espai; meva és la nit;
vers tu lliscar jo vull suau
fins que els meus raigs dins el teu pit
arborin somnis del cel blau.

Oh petita rosa!
oh, ma dolça esposa!
transparent i airoza
que per mi has florit.

—Faig cel enllà mon camí
entre el misteri oscil·lant;
pàl·lida és l'hora dubtosa
i el rossinyol diu son cant.
Trobo el desfici sens fi,
rosa subtil i flairoza,
dins ton jardí
que tens sa llar d'esposa.

Ai, quin bell morí
si al fondre'm el sol matutí
ja sóc perfum teu, flama fèrvida rosa!
—Meva és la llum; meva l'amor.
Calmi l'oreig el seu neguit;
retorni al cor l'íntima odor;
vibri profunda l'ampla nit.

Oh, ma dolça lluna,
ara en l'hora bruna,
fas ton bes tot d'una,
roja ma dolor!—

JOAN LLONGUERAS

Tres ocellets del Paradís

(Música de M. Ravel)

Tres ocellets del paradís,
—mon aimant se n'anà a la guerra;
tres ocellets del paradís
han passat d'improvís.

El primer era més blau que el cel,
—mon aimant se n'anà a la guerra;
el segon com la neu blanqueja
el terç color de rosa mel.

«Bells ocellets del paradís,
—mon aimant se n'anà a la guerra;
bells ocellets del paradís,
si em porteu un avís?»

«Jo porto un esguard color d'atzur,
—ton aimant se n'anà a la guerra»;
«I jo en ton front que com neu blanqueja,
un beset dec fer-hi encar més pur.»

«Ocell vermell del paradís,
—mon aimant se n'anà a la guerra;
ocell vermell del paradís,
també em duus un avís?»

«Un cor joliu tot carmesí,
—ton aimant se n'anà a la guerra»;
«Ai! El meu cor sent defallir!
a l'aimant 'neu-li a dir!»

Traducció, F. PUJOL

Les flors de Maig

(Música de J. A. Clavé)

Prop del riu hi ha una verneda
i un saló en mig l'espessura,
amb catifes de verdura,
i amb sofàs de troncs de faigs.

Lloc agreste on van les nines
i en besant sa cara hermosa
les confon l'aura amorosa
amb les flors del gentil Maig.

I els ocells cerquen son niu
entremig de la verneda;
els ocells cerquen son niu
entremig del bosc joliu.

Sota d'un sàlzer sentada una nina
trena joiosa son ric cabell d'or;
és son mirall fresca font cristallina
són sos adornos violetes de bosc;
altra, teixint matisada guirnalda
gronxa son cos, que és de gràcia un tresor;
altra, amb son blanc cabridet a la falda
canta més fi que el festiu rossinyol.

Mes ai de los cors,
que són eixes noies
les més riques toies
del mes de les flors!

La vesprada al camp regala;
d'albes perles bona almosta;
el sol bell fugí a la posta
i d'estels s'omple el cel blau.

Pastorettes, ans no sone
de la *queda* la campana,
ballarem una pavana
amb vosaltres si així us plau.

I els ocells de dins son niu
glosaran una tonada...
els ocells de dins son niu
glosaran un cant festiu.

Sota d'un sàlzer sentada una nina
trena joiosa son ric cabell d'or;
és son mirall fresca font cristallina
són sos adornos violetes del bosc;
altra, teixint matisada guirnalda
gronxa son cos, que és de gràcia un tresor;
altra, amb son blanc cabridet a la falda
canta més fi que el festiu rossinyol.

Mes ai de los cors,
que són eixes noies
les més riques toies
del mes de les flors!

JOSEP ANSELM CLAVE

La Verge filant

(Música de Jacques Dalcroze)

Dalt del cel tot blau la Verge Maria
va filant, filant tot el sant matí;
són cabells d'or fi d'un ros serafí
que ella va filant mentre el Fill somnia.

Fil lleuger, cabell fi
fil daurat de la Verge,
vola, vola,
i es cargola,
vola, vola, pel cel de satí.

Tot filant, filant, la Verge Maria
pensa venturosa, en el vestit d'or
que farà teixir pel Fill del seu cor,
prop d'ella adormit mentre el prat floria.

Jesuset despert, fa la rialleta
al brunzit suau que fa el fus rodant.
I amb ulls encantats va seguint l'Infant.
el fill que ha filat la seva mareta.

Trad. de F. PUJOL

El noi de la Mare

(Música del Mtre. Nicolau)

Mentre Maria bressava i vestia
son ros i tendre Fillet, que no dorm,
perquè no plora ni en terra s'enyora,
dolça li canta dolceta cançó:

No plores, no, manyaguet de la Mare,
no plores, no, que jo canto d'amor.

Cada gronxada et daré una abraçada,
cada abraçada un beset amorós;
mes rosses trenes seran les cadenes,
niu i alcoveta les ales del cor.

Que n'és de bella ta galta en poncella!
Que en són de dolços tos llavis en flor!
Són una rosa que els meus han desclosa
sols per xuclar-ne la mel de l'amor.

No plores, no, manyaguet de la Mare,
no plores, no, que jo canto d'amor.

Feu-li, orenetes, cançons d'amoretetes;
canta-li albaades, gentil rossinyol;
si li és poc fina ma falda de nina,
baixin els àngels del Cel un bressol.

Sien ses gales glasser de tes galtes,
sien sos braços coixins de ton cos;
jo per tos polsos en tinc de més dolços,
per enbolcar-te, les teles del cor.

No plores, no, manyaguet de la Mare,
no plores, no, que jo canto d'amor.

Sia ta faixa, si el cel no t'en baixa,
quatre palletes de sec polioli;
quatre palletes tot just floridetes
que et serviren de faixa i llençol.

Guarniu-me'l, Angels, beseu-me'l Arcàngels,
d'aire, bon aire, tot fent-li l'amor;
mística bresca lo cor li servesca,
si en llet de Verge no troba dolçor.

No plores, no, manyaguet de la Mare,
no plores, no, que jo canto d'amor.

Dels Reis l'estrella claríssima i bella
n'és baixadeta a posar-se en ton front:
quan ells te miren, gelosos s'hem giren.
Quina faldada de perles i flors!

Totes s'esfloreu les flors que t'enyoren:
feia-les nàixer ton riure melós;
tornen reviure si els tornes a riure,
més ai!... sols beuen rosada de plors.

Quan se'n adonen, els Angels entonen
càntics de festa que es tornen de dol.
Amb Tu abans d'hora clareja l'aurora,
amb Tu abans d'hora ha de pondre's el sol.

Mentre Maria bressava i vestia,
veu ses manetes creuades al cor;
prou l'endevina d'amor la joguina,
que Fill i Mare barregen sos plors.

No plores, no, manyaguet de la Mare,
que en la creu dura morirem tots dos.

JACINT VERDAGUER, Pvre.

Abril

(Música del Mtre. Pérez Moya)

Abril gentil benvingut sies!
Véns amb vells guies, ocells i flors
fruita gemada i colorada...
Abril gentil, benvingut sies!
Ton sol potent mon cor arbora
i com un noi canto a tothora:
Quina alegria tinc nit i dia!
Abril gentil,
si jo podia
t'encantaria!

El Moliner

(Música del Mtre. Alfonso)

Moliner que cada dia,
quan el sol ens ha deixat,
aquest cel de pagesia
contemples com astorat,
no sents la malinconia
d'un altre jorn acabat?
De la torre mal sortida
jo et veig en l'alt finestró
quan comença la vesprada
morint la dolça clarò ;
jo et veig, la vista escampada
per la llunyana foscò.
Cel d'eternes meravelles,
nits de lluna i ventolí ;
el dansar de les estrelles
per la volta sense fi,
i el belar de les ovelles
pels rostolls on canta el grí...
tot ho sents. Ton cor endola
el crit llunyà del mussol,
el gemec de la corriola,
la tonada del flubiol ;
tu sents de la nit que vola
mil cantories de dol.
Es plany en les fontanelles
el granot eixordador ;
tarongers de tanques belles
envien perfums d'amor ;
quan s'amaguen les Cabrelles
surt l'estrella del Pastor.
Lluny, per hostals i alqueries
canta el gall dematiner ;
sona per les pagesies
la cançó del moliner
amb les tres Avemaries
del mal despert campaner...
Oh vida! Oh sort delitosa
la que Déu et va donâ!
Una madona amorosa
i vent que et fa guanyâ el pa.

L'existència és més hermosa
sens tení avui ni demà.

· · · · ·
No sents la malinconia
d'un altre jorn acabat?

MIQUEL S. OLIVER

Cançó de la Moreneta

(Música del Mtre. A. Nicolau)

Moreneta en sou,
és que el Sol vos toca,
és que us toca el Sol,
el Sol de la Glòria
Moreneta en sou,
moreneta i rossa.

Angels d'ales d'or
vos farien ombra,
Vós no en voleu, no,
voleu ser pastora
tan sols per vetllar
des d'un cim de roca,
vostre blanc ramat
de viles i pobles.

Per besar-li els peus
Llobregat s'acosta,
i al veure'ls tan purs
s'atura en sa vora;
besa el sitial,
el besa i se'n torna.

Catalans, veniu,
Maria us enyora;
te el sol per vestit,
el cel per corona,
per trono un mont d'or,
per cambra una glòria;
veniu-la a adorar,
que els àngels no gosen.

JACINT VERDAGUER, *Pre.*

La núvia malaurada

POPULAR

—Com estic rendida!
El cap no puc alçar;
la son de plom
em treu del món
i al coixí fa bo tornar!

Prop la cambra, el pare del marit
passeja amunt i avall,
tot malcarat
i enquimerat,
piafant com un cavall,
tot rondinant,
tot botzinant
per sa nora que és al llit.

—Au! au! Prou dormir!
Aixeca't, que és molt tard.
No pot anar
tant dropejar!
Eixa mossa em fa ferir!

—Com estic rendida!
El cap no puc alçar;
la son de plom
em treu del món
i al coixí fa bo tornar!

Prop hi ha la mare del marit
anant d'ací d'allà;
movent brogit,
fent algun crit,
no para de xerrar,
tot rondinant
tot botzinant
per sa nora que és al llit.

—Au! au! Prou dormir!
Aixeca't, que és molt tard.
No pot anar
tant dropejar!
Eixa mossa em fa ferir!

—Com estic rendida!
El cap no puc alçar;
la son de plom
em treu del món
i al coixí fa bo tornar!

El marit, que arriba en aquell instant,
s'acosta sens remor
i va dient
molt tendrement
a l'esposa del seu cor:
—Dorm, dorm, mon amor,
oh flor la més gentil!
i oblida així
del teu destí
de venuda, l'amargor.

Trad. V. DE GIBERT I F. PUJOL

Fe i dubte

(Música del Mtre. Gibert)

La Fe és la coloma pura
i el dubte el negre esparver;
ella vola per l'altura,
ell s'hi llença carnicer...

I amb l'ungla terrible aferra
tremolós, l'ocell d'amor;
i cauen, cauen en terra
plomes blanques de candor.

Un àngel que amb pena mira
la presa de l'au cruel,
una pregunta suspira
girant els ulls cap al cel.

I li respon misteriosa
veu del fons de l'infinit:
«Damunt la vall tenebrosa
poder té el dubte: està escrit.»

«Mes damunt aqueixa terra
sempre retut pot quedar:
cada colom fent-li guerra
pot una àguila tornar.»

M. COSTA I LLOBERA, Pvre.

Jesús i Sant Joan

(Música del Mtre. A. Vives)

Jesús i Sant Joan
 se'n van
 per un boscatge alegre;
 que hermosos són tots dos,
 l'un ros,
 l'altre de cabell negre.

Un ramadet que els plau
 s'hi escau
 al peu d'unes alzines;
 petits són els anyells
 com ells;
 els prenen per joguines.

Jesús fa de sos dits
 petits
 punteta de sa llana,
 mentre els va arruixant
 Joan
 al doll d'una fontana.

Els donen d'herba els brins
 més fins
 de péixer quan és hora,
 de sa maneta el bell
 palmell
 fent-los abeuradora.

Xopegen dintre el riu
 ombriu
 de cap entre la fulla;
 com és nuet son peu
 de neu,
 son calçadet no es mulla.

Abans de fer-se fosc
 al bosc
 vers Nazaret que els plora
 van, com ocells, al niu,
 on riu
 la mare que els enyora.

Jesús munta l'anyell
més bell,
Joan davant camina:
Jesús porta la creu
de Déu,
Joan una petxina.

JACINT VERDAGUER, Pvre.

Un miracle de Sant Ramon

CANÇÓ POPULAR

(Música del Mtre. Schindler)

La Mare de Déu un Roser plantava,
d'aquest sant Roser en florí una branca,
nasquè Sant Ramon, fill de Vilafranca,
confessor de Reis, de reis i de papes.
Confessava un rei que en pecat n'estava.
El pecat n'és gran, Sant Ramon plorava.
El traïdor del rei li amenaçava
que li pegaria si no el perdonava.
Ramon se'n va al port a llogà una barca;
el barquer li diu que n'està embargada.
No en pot embarcar capellans ni frares
ni escolanets de la cota blanca.
Mireu, en Ramon, ja en va fe un miracle.
Tira el seu manteu per servir de barca;
i lo gaiatet per arbre posava,
i amb l'escapulari gran vela n'alçava,
i amb el seu cordó, bandera molt santa.
Quan és alta mar, Montjuich assenyala.
Tots los mariners surten a muralla.
«Jesús! Què és allò? Què és galera o barca?
No n'és vaixell, no, ni és galera armada,
que n'és Sant Ramon que ha fet un miracle!»
Santa Caterina toquen les campanes.

Les estacions

(Música del Mtre. Haydn)

FRAGMENT

Rondalla

- ANNA Si n'era una donzella
i n'era un cavaller
morint d'amor per ella
que el seny talment perdé.
Troba-la un jorn soleta
li diu: —Fes-me un petó.
I, ella, la pobreta,
respon-li: —Sí, senyor!
- CHOR Ai, ai, que si digué?
- ANNA Descavalcant li deia:
—Per què tremoles tant?
La seva amor retrèia
parlant-li molt galant.
—Tot és teu, pren mes joies,
diner, rellotge d'or;
vull que a les altres noies
l'enveja els entri al cor.
- CHOR Ai, ai! Ço és parlar bé!
- ANNA —Oh, no, que si ho prenia
i el meu germà ho veiés,
al meu pare ho diria
per fer que em castigués!
Si el meu germà a la vora
no fos en eix moment...
Segur que en aquesta hora
treballa allí al torrent.
- CHOR Oh! Oh! I ell ho cregué?
- ANNA Mentre el galan se'n nava
mirant el germà on és
ella a cavall pujava
fugint camps a través.
—Adéu senyor,—li crida—
que no m'agafaràs!
I així el plantava ardida
tot fent-li un pam de nas.
- CHOR Ah! ah! Molt bé ho va fer!

Teresa

(Música del Mtre. Nicolau)

De Jesús crucificat
Teresa està enamorada;
duu sa imatge sobre el cor,
son amor dintre de l'ànima.
—Doncs qui us ha clavat així?—
plorant un jorn li demana.
—Qui us ha clavat a la Creu,
doncs, perquè a mi no m'hi clava?
Qui us foradà, peus divins?
Doncs, qui us obrí, mans sagrades,
que agenollats a Betlem
els serafins adoraven?—
Una idea ja li en ve
que li asserena la cara:
arrenca el clau de sos peus,
de sos dits fent estenalles,
canviant-lo amb un clavell
florit a la matinada;
arrenca els claus de ses mans
i dos clavellets hi encasta.
Posant-los-hi d'un a un
els clavellets olorava;
olorant als clavellets
sobre la creu es desmaia.
El seu pare és fora al camp,
la seva mare és a l'aigua;
qui vindrà a dar-li socors
si està soleta a la cambra?
No hi està soleta, no,
que hi és l'Amor que tan aima;
com sos claus ja són clavells,
el bon Jesús se'n desclava;
i, abaixant-se de la Creu
ja li en dóna una abraçada.

JACINT VERDAGUER, Pvre.

Els dos camins

GLOSSA DE LA CANÇÓ POPULAR

(*Música del Mtre. Manén*)

Ara ve lo mes de Maig,
 regalada primavera;
 floriran totes les flors,
 els clavells i les rosetes.
 Adéu prenda de l'amor,
 adéu gentil Marineta!
 Cantaran tots els ocells
 que n'és un cant molt alegre;
 cantarà el rossinyolet
 per les altes arboledes,
 cantaran els passarells
 per les fresques aiguales.
 No ho farà el trist del meu cor,
 nit i dia viu en pena:
 nit i dia està pensant,
 l'amor, com la podré veurer...
 Un dia l'encontrí a l'hort
 que regava les floretes.
 Jo li dic: doneu-me un ram
 de les vostres mans, donzella.
 —Entreu-hi vos dins de l'hort,
 galan meu, veniu-lo a pendre.
 Entreu-hi amb l'aire modest
 i amb els ulls girats en terra,
 que la mare tot ho veu
 i sovint s'està en finestra,
 perquè sempre té gran por
 que no caigui en cap feblesa.—
 Val molt més servir-ne al rei
 que no pas tractà amb donzelles.
 De dos camins que n'hi ha
 ara ja no sé quin pendre,
 si pendre el de l'Aragó
 o el de festejà donzelles?

· · · · ·
 I va empendre el d'Aragó
 que és camí d'anà a la guerra.

Don Joan i Don Ramon

ROMANÇ POPULAR

(*Música del Mtre. Pedrell*)

Don Joan i don Ramon
venien de la caçada;
Don Joan cau de cavall
i don Ramon hi colcava.
Sa mare, qui el veu venir
per un camp que verdejava
collint violetes i flors
per curar les seves nafres.
—D'on veniu mon fill Ramon,
d'on veniu colors mudades?
—Ma mare, sainat me som;
la sainia m'han errada.
—Oh mal-haja tal barber
que tal sainia us ha dada!
—Ma mare, no flastomeu
que és la darrera vegada.
Entre jo i el meu cavall
portam vint-i-nou llançades:
el cavall en porta nou
i jo totes les que falten.
Mon cavall morirà anit
i jo a la dematinada;
el cavall l'enterrareu
al millor lloc de l'estable;
i m'enterrareu a mi
en el vas de Santa Eulàlia,
i damunt em posareu
una espasa atravessada;
i tothom qui passarà
dirà: «Ai la pobre mare!
Tots dos fillets que ha tingut
se són morts a la caçada!»

Jesús als nois

(Música del Mtre. Enric Morera)

JESÚS

Veniu a ma presència
noiets, veniu a mi;
les flors de la innocència
són flors del meu jardí.
Seguiu el meu exemple,
seguiu-lo amb cor fidel,
de casa cap al temple,
del temple cap al cel.

CHOR DE NOIS

Anem, Jesús ens crida,
anem-hi, tots, anem;
al Cel, on ens convida
amb àngels jugarem.

JESÚS

Creieu a vostre pare,
aimeu vostre germà,
seguiu a vostra mare
que al cel vos guiarà.
Jo he mort per tots vosaltres;
mon cor d'amor és ple;
aimeu-vos uns als altres;
jo a tots vos aimaré.

CHOR DE NOIS

Anem, Jesús ens crida,
anem-hi, tots, anem;
al Cel, on ens convida
amb àngels jugarem.

JESÚS

El vici és una eruga;
vosaltres sou les flors;
que mai el vici pugui
tacar els vostres cors.

Veniu a ma presència,
noiets, veniu a mi,
les flors de la innocència
són flors del meu jardí.

CHOR DE NOIS

Anem, Jesús ens crida,
anem-hi, tots, anem;
al Cel, on ens convida
amb àngels jugarem.

JACINT VERDAGUER, Pvre.

Kalinka

CANÇÓ POPULAR RUSSA

Kalinka, Kalinka, Kalinka d'amor
al jardí hi ha una cirera
de roja color.

Sota els pins ombrosos,
on l'herba és molsuda
la quietud convida a reposar.

Oh el meu pi dilecte
de frisós brancatge!
ton verd silenci jo vinc a escoltar.

Donzelleta hermosa
que el camp espigoles;
digues: de mi no et vols enamorar?

Deixa'm collí espigues
pel teu camp perdudes,
que així a la vora teva em podré estar!

Mes, de que em serviria
sê a la teva vora
si no pogués ton cor ben meu guanyar?

Trad. de V. GIBERT I F. PUJOL

Garideta

(Música de M. Ravel)

Garideta cap al tard
se'n va a passejar pel prat,
a collir floreta blava
i el botó daurat.
Gaia saltirona
com una cabreta,
guaita ací i allà i a tot costat.

Ja n'encontra el llop vellot,
pèl alçat i l'ull de foc:
—Ei, ei, Margarideta,
vols vení a passejà un poc?
Molt desalenada
corre Garideta,
perd la caputxeta i també un soc.

Troba un patge molt galant,
ben vestit de gris i blanc:
—Ei, ei, Margarideta,
vols possejà amb mi un instant?
Poc que se l'escolta,
Pobre Garideta;
se'n va poc a poc tot somicant.

Troba après un senyorot
lleig, panxut i tot grossot:
—Ei, ei, Margarideta,
vols que et dongui el meu bossot?
Tot seguit s'hi atança
gentil Garideta,
no es veu més al prat ni al llogarot.

TRAD. F. PUJOL

El Diví Moliner

CANÇÓ POPULAR

(Música del Mtre. Romeu)

En el portal de Betlem
hi ha un infant com una rosa
despullat i mort de fred
que per nostres pecats plora.

Mes ai!
que no oblidaria en Cristo
mes ai!
que no l'oblidaria mai.

—No ploreu, el meu fillet!
Per Pasqua us faré una coca:
Sant Joan serà el forner,
Santa Anna la pastadora.—
Amb tots els pecats a coll
va a Betlem la pecadora.
Joveneta on aneu vós,
on aneu en eixes hores?
—Jo cercava el Moliner,
el qui mòlt de tota cosa,
que molgués els meus pecats
puix que sóc tan pecadora.
—Veni el Divendres Sant
quan haurà tocat una hora
trobareu Jesús en Creu,
d'espines una corona.
El rodet que rodarà
serà la seva Corona;
l'aigua que l'enfarà anà
serà la Sang Preciosa.
L'arbre que l'aguantarà
serà la seva Persona.
Veni, veniu, pecadors;
veniu tots en hora bona.

Captant

(Música del Mtre. Nicolau)

L'infant Jesús demana pa
i Sant Josep no li'n pot dà.

El Patriarca agafa l'eina
i a la ciutat va a cercar feina;
de porta en porta va dient:
—Dau-me treball, oh bona gent,
que vinc de fer un llarg viatge,
i no tinc res, ni pa ni estatge,
per ma Esposa i per mon Fill,
que de la Glòria és un espill.

Uns Angelets allí a la vora
li van dient amb veu que plora:
—Per què no ho dieu
que vostre Fill és Fill de Déu?

Com Sant Josep forastereja,
i ja en son cap la neu blanqueja,
no troba un bri de feina enlloc,
i torna a casa sense un broc.
La Verge Santa, amb ull alegre,
surt i asserèna son cor negre:
—Aconsoleu-vos, mon Espòs—
diu-li, mostrant-li el Fill hermós;—
tenim un Déu per companyia:
qui pot robar-nos l'alegria?
Sentiu com canten els ocells?
Déu nos estima més que a ells:
no ens deixarà sense becada
quan als moixins l'haurà donada!—

L'infant Jesús demana pa
i Sant Josep no li'n pot dà.

La Verge-Mare al braç se'l posa,
serena sempre i amorosa;
sos llavis posa en son front,
d'on baixarà la llum al món,
i va trucant de porta en porta
per les cabanyes d'aquella horta:
—Per amor de Déu,
una almoineta pel Fill meu!
La fruita esbranca la perera;
ningú li diu: —Preneu una pera;
ningú una engruna li ofereix
del pa que deuen a Ell mateix.

A l'home ingrati i a la font seca
per a dar a Déu fins l'aigua els reca.
Si algun ne troben de més bo,
diu a Maria: Déu n'hi dó.

Els Angelets allí a la vora
li van dient amb veu que plora:
—Per què no ho dieu
que vostre Fill és Fill de Déu?

Tot pidolant per les masies,
bé sent cantar-ne de follies,
florida almoïna que li plou:
—De pobressalla no n'hi ha prou,
que de Judea encara en vinga?
Cada país que als seus mantinga.
A fora! A fora!—Abaixa els ulls,
Ella, de llàgrimes remulls,
que amb les de Cristo se barregen
i per les galtes li perlegen:
—Per amor de Déu,
una almoïneta pel Fill meu!—

Pobra Maria! Pobra Mare!
I no hi haurà qui vos ampare?

—Aconsoleu-vos, dolça Esposa—
diu-li Josep amb veu commosa;—
tenim un Déu per companyia:
qui pot robar-nos l'alegria?
Sentiu com canten els ocells?
Déu nos estima més que a ells;
no ens deixarà sense becada
quan als moixons l'haurà donada.—

Pobra Maria! Pobra Mare!
Mes l'ha sentida l'Etern Pare,
i altra pobreta se'n condol
que de la gran Ciutat del Sol
ve de captar més assortada.
—Sobre l'herbei taula he parada.
Preneu si us plau—li diu,—que més
vos donaria si tingués.—
I amb gran amor parteix amb Ella
lo bé de Déu de sa cistella.

L'infant Jesús demana pa
i Sant Josep ja li'n pot dà.

JACINT VERDAGUER, Pvre.

ÍNDIX

	Pàgs.
EL CANT DE LA SENYERA, de <i>Joan Maragall</i>	5
LA BALENGUERA, de <i>Joan Alcover</i>	6
CANTA I VOLA QUE FA SOL, de <i>F. Pujols</i>	7
GOIGS A LA VERGE DE NÚRIA, de <i>J. Maragall</i>	8
LA BALALÍ, de <i>Lluís Millet</i>	10
L'EMIGRANT, de <i>Jacint Verdaguer</i>	11
ORACIÓ DEL MATÍ, trad. de <i>J. Maragall</i>	12
LA VERGE BRESSANT, trad. de <i>F. Pujols</i>	13
MADRIGAL A UN DOLÇ ROSSINYOL. Trad. <i>F. Pujol</i>	13
LES FULLES SEQUES, d' <i>Àngel Guimerà</i>	14
LA MORT DE L'ESCOLÀ, de <i>Jacint Verdaguer</i>	15
LA MARE DE DÉU, d' <i>Adrià Gual</i>	16
PREGÀRIA A LA VERGE DEL REMEI, de <i>E. Sunyol</i>	17
MARINADA, d' <i>A. Pérez Moya</i>	17
CANÇÓ DELS ESCOLANS, de <i>Jacint Verdaguer</i>	18
LA SARDANA DE LES MONGES, d' <i>A. Guimerà</i>	19
RIERA AVALL, d' <i>Apelles Mestres</i>	20
ENTRE FLORS, de <i>Jacint Verdaguer</i>	21
HA VINGUT LA PRIMAVERA, de <i>T. Catasús</i>	22
SANT JOAN, de <i>Trinitat Catasús</i>	23
LA PASQUA, de <i>Trinitat Catasús</i>	24
L'OMBRA DEL REI, de <i>Francesc Matheu</i>	24
LA LLUNA I LA ROSA, de <i>Joan Llongueras</i>	26
TRES OCELLETS DEL PARADÍS, trad. <i>F. Pujol</i>	27
LES FLORS DE MAIG, de <i>J. A. Clavé</i>	28
LA VERGE FILANT, trad. de <i>F. Pujol</i>	29
EL NOI DE LA MARE, de <i>Jacint Verdaguer</i>	30
ABRIL, de <i>J. Pérez Moya</i>	31
EL MOLINER, de <i>Miquel S. Oliver</i>	32
CANÇÓ DE LA MORENETA, de <i>Jacint Verdaguer</i>	33
LA NÚVIA MALAURADA, trad. <i>Gibert i Pujol</i>	34
FE I DUBTE, de <i>M. Costa i Llovera</i>	35
JESÚS I SANT JOAN, de <i>Jacint Verdaguer</i>	36
UN MIRACLE DE SANT RAMON, cançó popular	37
LES ESTACIONS	38
TERESA, de <i>Jacint Verdaguer</i>	39
ELS DOS CAMINS, cançó popular.	40
DON JOAN I DON RAMON, romanç popular	41
JESÚS ALS NOIS, de <i>Jacint Verdaguer</i>	42
KALINKA, trad. de <i>Gibert i Pujol</i>	43
GARIDETA, trad. de <i>F. Pujol</i>	44
EL DIVÍ MOLINER, cançó popular	45
CAPTANT, de <i>Jacint Verdaguer</i>	46

BIBLIOTECA BONAVIA

VOLUMS PUBLICATS

- I.—**Poesies catalanes, de Josep Robreño.**
- II.—**Pitarresques.** Poesies, monòlegs i diàlegs de **Frederic Soler** (Pitarra).
- III.—**La imatge de Déu a trossos.** Versos humorístics, de **Josep M.ª Codolosa.**
- IV.—**Poesies patriòtiques,** dels més eminents autors catalans significats en les Gaies Lletres.
- V.—**Poesies humorístiques,** pròpies per recitar-se en reunions, vetllades, etc.
- VI.—**Bon cop de falç!** Segona sèrie de poesies patriòtiques, per eminents escriptors catalans.
- VII.—**El llibre de les sardanes.** Recull de les millors sardanes que s'han escrit.
- VIII.—**El llibre del cuplet català.** Collecció selecta de populars cançonetes.
- IX.—**Hores d'amor i d'alegria.** Reunió de versos eròtics de celebrats poetes catalans.
- X.—**El llibre del bon humor.** Poesies festives, per reconeguts autors.
- XI.—**Cançons populars de Catalunya.** (Lletra i música.) Primera sèrie.
- XII.—**Cançons populars de Catalunya.** (Lletra i música.) Segona sèrie.
- XIII.—**Cançons populars de Catalunya.** (Lletra i música.) Tercera sèrie.
- XIV.—**El llibre de les endevinalles.** 300 endevinalles en vers, velles i noves.
- XV.—**Les cançons d'En Clavé.**
- XVI.—**Poesies triades.** (Perles de la literatura catalana.)
- XVII.—**Pomellet d'Enhorabones.** (Art de felicitar en vers), per A. de Rius Vidal.
- XVIII.—**Poesies de Mossèn Jacint Verdaguer.**
- XIX.—**Segon llibre de les endevinalles,** 300 endevinalles en vers.
- XX.—**Segon llibre de sardanes.** Recull de les sardanes més modernes.
- XXI-III.—**El mal caçador,** Poema en vers de **J. M. de Sagarra.**
- XXIII-IV.—**Fulls de calendari,** versos de tota mena, de **Salvador Bonavia.**
- XXV-VI.—**Florida d'estels.** Poemes en la nit serena, originals de Josep Burgas.
- XXII.—**Cançons populars de Catalunya.** (Lletra i música.) Quarta sèrie.
- XXVIII.—**Les cançons de l'Orfeo Català.**

A 60 cèntims cada vol

LLIBRERIA BONAVIA
Tapineria, 4 - Telèfon 17325 - BARCELONA